

Ernyedten üldögélt az eresz alatt, bagózott és pöfögte a füstöt. Nem remegett a bal kisujja, és az arcát is simábbnak érezte az öreg. Hosszú, talán túl hosszú ideje nem volt ilyen szép zsákmánya. Szemeit a két fácánon, de inkább a rókakölykön pihentette. Ott lógtak a dróton, az udvar hátsó végében, a kemencének szánt szeglettől nem messze. Azt határozta, hogy mélyebbnek ássa az alapnak való gödröt, hogy tartson az a beton, és akkor biztosabban áll majd a téglá is. Még tavaly találta ki, hogy kemencét rak. A rendőrrel bótolta meg, hogy a terepjárójával hozzon fel neki ide az erdő aljába téglát, néhány zsák cementet – kavicsot és homokot beljebb, a patakról kerített. Aztán más dolga akadt, majd beállt a tél, késett a tavasz, és végül ezen a késő májusi délelőttön úgy döntött, ideje felrakni az a kemencét.

Jóságosan eregette a füstöt, hová siessen. A kandúr egy cinegét fektetett elé – nem méltatta. Szemével azt méregette, vajon mennyi föld, hány veder víz, hány köbméter beton, és a homlokán veríték csordult. Igen, a tűző napon is kell dolgoznia, ha haladni is akar. De nem baj, megszolgálta, és fülében még ott volt a madarak kora hajnali csicsérgése. Hajnalban szokott a csapdájánál járni.

Oilomuş-Beteag nemcsak a köztudatból szorult ki, hanem a térképekről is gyakran lefelejtették a hegyvidéki léptékkal szomszédosnak számító forgalmas üdülőhely javára. A kevés ott lakó és szolgáltató kivételével a faluba csupán szőkőévek néhanapján tévedt ember. Amikor helikopterbúgást hozott a szél Oilomuş-Beteag határába, olyankor lehetett tudni, hogy napokon belül előkerül majd a rengetegből néhány riadt képű külföldi turista, akik a tanyák láttán égnék emelik telefonjukat, és keresik a hiányzó térerőt. A környéken állítólag medvék is portyáznak, úgyhogy a hatóságok visszafogottan nyilatkoznak a felelőtlenül elcsatangolókról.

Egy makacsabb sziklát vállaltott a gödörben, amikor a csákány kitört a nyeléből. Nem baj, megszolgálta. Máskor káromkodott volna elborult aggyal, de a mai zsákmánnyal elkényeztette a szerencse. Satuba fogta, kiütötte a vasból a csontorkát, új nyélbe ütötte, és ment vissza ásni az alapot, hogy haladjon. Méterig ment le a sziklás talajban. A vedernek kiment a fenéke, úgyhogy kapával húzgálta ki a földet. Nem baj, megszolgálta, ahogyan a talicska is. Két helyen rágta meg a rozsdá, a lyukakat alátétes csavarral foltozta, hogy jobb lett a teknő, mint újkorában.

Ebéd közben megneszelte a rendőr terepjáróját. Még egy kis borsot hintett a nyúlcombra, és tovább pofázta. A rendőr messziről dudált, ahogyan az Oilomuş-Beteag környékén szokásban volt, ha otthon akarta találni, akihez éppen ment.

A kapuból kiáltott a rendőr, igen hivatalos hangon. Kiszakadt gatyamadzagját az öreg egy darab dróttal pótolta, úgy bukkant elő a diófa alól, ahol ebédelni szokott.

– Ezúttal valami gyerek csámborgott el, bő két napja – kezdte a rendőr, és törölte az izzadságát. Az öreg vállat vont. Ösztönösen az üdülőtelep felé bámultak, s közben feltűnés nélkül megnyalta a száját.

– Fogás? Valami? – kérdezte aztán a rendőr, mire az öreg szemé huncutul csillant. Hátrabakattant az udvarba, a rendőr pedig nyitotta a csomagtartót. Mikor betette a két fácánt, az öreg látta a porból, hogy az autót a cement szállítása óta nem takarították ki. – Őz nincs? – kevesellt a rendőr.

– Őz nincs. Az majd télen – oktatta jámborul az öreg.

– Ja, persze-persze – azzal a rendőr biccentett, szóval keresnek egy gyereket, és elment megfőzetni a fácánokat.

Hallgatta a távolban a helikoptert, csóválta a fejét. Megboldogult hegyivadász cimborájára gondolt, amikor a patakba tolt a talicskát, és a vízben lépdelt tovább a csapdái felé. Szelíd volt a víz, nem akadályozta. Szinte fűtyörészhetnékje támadt. Mégis csendben maradt.

A gyermeket úgy találta, ahogy hagyta, miután hajnalban kedvét lelte benne. A talicskába emelte a félholt vagy talán egészen az testet, felszedte az őzcsapdát, eltakarította a nyomokat, és rövidesen a patakban járt ismét.

Egy nehezebb helyen a kövek közé szorult a kerék, és kitörött a talicska tengelye. Nem baj, megszolgálta. Derékig vizes lett az öreg, de az Oilomuş-Beteag környékiek mind hozzá vannak szokva, hogy senkire, csak magukra számíthatnak. A csapdából bütykölt ki egy vasat, azt rakta be tengelynek, egy kővel ráhajlította. Rövidesen hazaért.

Esteledett, mire oda jutott, hogy a betont keverje. Jobb sorsra lett volna érdemes ez a gyermek. Támasztotta a lapátot, mert bizony ő is emberből van, és hosszú volt a nap. Gyönyörködött a gödörben heverő félholt vagy talán egészen az gyermekben. Sajnálta, hogy nem tarthatta meg. Nem baj, megszolgálta. És az arasznyi magas zsaluzat fölött ráborította az első talicska betont. Aztán kavicsot, homokot lapátolt a teknőbe, cementet, majd lement a kútra vízért. Gyantázta a lapát nyelét, kavarta az anyagot, nagyokat fűjt, és borította a következő adagot.

Hat talicska után elsimította a betont, és az eresz alá húzódott. Rágyújtott. A csillagfényben a dróton lógó rókakölyök felé bámult. Fuvallat himbálta. Szemeit a még nedves, meg-megcsillanó betonon nyugtatta, és már látta azt a kemencét, amelyben most már Oilomuş-Beteag legfinomabb kenyerét süti majd.

